

השבט הלוחם

מתוך "אגדות האינדיאנים אירוקווי"

מ. פוורס (1917)

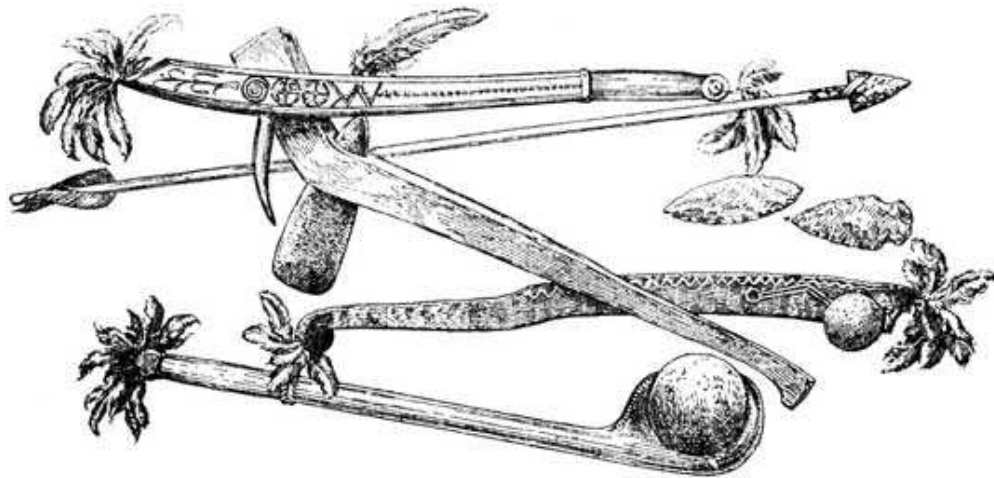
שבט אחד של העם אירוקווי היה לוחמני ואכזרי. לוחמי השבט הזה חשבו רק על ריקוד המלחמה.

הם העדיפו שבילי הלחימה על שבילי הצייד.

הם לא חשבו להודות לרוח הגדול על מיץ האדר המתוק ועל עונות הזריעה. הם גם לא זכרו להלל בשירה ובריקוד את הרוח הגדול על התותים העסיסיים ועל התירס הירוק, כפי שנהגו פעם.

לחימה הייתה המטרה היחידה של חייהם, רק

המחשבה על לחימה העסיקה את מחשבותיהם. הם אמרו שאין אנשים יותר צמאי דם ואכזרים יותר מהם. "החצים שלנו נופלים כמו מחטים של אורן"

אמרו "זהם תמיד אדומים מדם. על חולצות הלחימה שלנו תלויים תלתלי קרקפות רבים."

יום אחד קם ריב עם שבט שכן שלהם. ויגוום השלום לא היה רחוק, אך הלוחמים האלה לא רצו להציג שם את המריבה, כפי שהיה נהוג.

הם לא רצו כלל לשמוע על ויגוום השלום.

"שנשים וילדים יישבו בשמש לפני דלתות ויגוום השלום" אמרו בכעס "הלוחמים ייצאו לשביל המלחמה."

הם השמיעו קריאות אכזריות והתחילו בריקודי הקרב. המנהיגים צבעו את גופם, לבשו את חולצות המלחמה, השחיזו את גרזני הטומהוק שלהם, תיקנו את נוצות החצים ומתחו את מיתרי הקשתות שלהם.

אך בזמן שהם התכוננו למלחמה השמש שקעה ושמירת החושך עטפה אותם. הם קראו לוועידת השבט והחליטו לצאת למלחמה רק כשהירח יופיע בשמיים. ובינתיים כל הלוחמים נשכבו לישון.

בזמן שהם ישנו נקראה ועידה אחרת. לא ועידת בני האדם אלא של העכברים. מכל הכוונים באו העכברים, מאות ומאות של עכברים, כי כולם שמעו את הלוחמים המתגאים בכוחם.

"עכשיו" אמרו העכברים "נראה לרברבנים האלה כמה חלש הוא בן האדם וכמה חזקים העכברים." כשכל העכברים התאספו סביב עץ הועידה, המנהיג שלהם אמר:

"תקשיבו אחים! הרוח הגדול לא נתן לבני האדם את כוחם כדי שילחמו ויהרגו אלה את אלה. הרוח הגדול לא עשה אדם חזק כדי שיהרוג חיות קטנות וחלשות ממנו. הבה נראה ללוחמניים האכזריים האלה שהחלשים הם דווקא החזקים, והחזקים הם החלשים. עכשיו כל עכבר יהרוס לפחות כלי נשק אחד טרם יעלה הירח."

והעכברים ניגשו לעבודה. "סנפ-סנפ" נקראו מיתרי הקשתות מכל הצדדים. השיניים הקטנות החדות התחילו לכרסם את הנוצות שעל החצים המורעלים. תוך זמן קצר הנוצות היו מפוזרות על האדמה. אחר כך נקרעו החבלים של המקלעות ועוד לפני שהירח עלה לשמיים כל כלי הנשק נעשו בלתי שמישים. כל

אינדיאני היה מפורק מנשקו.

והעכברים התפזרו.

הלוחמים התעוררו. הם קראו קריאות מלחמה.

הם קמו על רגליהם ואחזו בנשקם... אך מצאו

אותם חסרי תועלת. הקשתות נשאר ללא

מיתרים, החצים ללא כנפי נוצות, המקלעות

ללא חבלים. העכברים רוקנו מכוחם את

הלוחמים שקראו לעצמם החזקים והאכזריים

שבכל הארץ.

כך העכברים גברו על הלוחמים.

